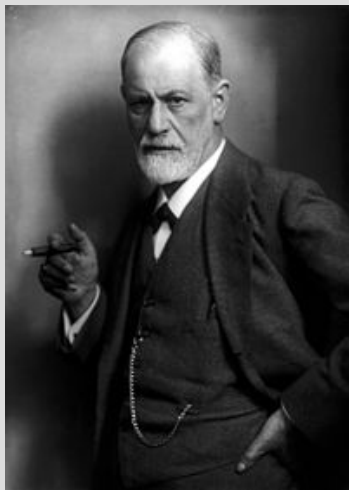

Af Sigmund Freud (1856-1939): *Drømmetydning* (1899, dansk oversættelse 1960)

‘Psykoanalysens fader’, Sigmund Freud, opfattede myter og sagn som udtryk for en slags drømme. I drømme – og myter – kan ønsker og drifter komme til udtryk, vi undertrykker i vore vågne timer.

Særligt berømt er Freuds læsning af Sofokles’ *Kong Ødipus*, som han opfatter som en fremstilling af seksuelle bindinger og skæbne. På baggrund heraf formulerer han sin teori om ‘Ødipuskomplekset’, en neurose med rødder i en fase i barnets psyko-seksuelle udvikling, ‘den ødipale fase’.

Ifølge mine allerede talrige erfaringer spiller forældrene hovedrollen i alle senere psykoneurotiker¹’s sjæleliv i disses barndom (...). Jeg tror imidlertid ikke, at psykoneurotikerne heri adskiller sig skarpt fra andre individer og følgelig evner at skabe noget nyt og for dem ejendommeligt. Det er langt sandsynligere og underbygges af lejlighedsvis iagttagelser af normale børn, at psykoneurotikerne med disse forelskede og fjendtlige ønsker mod deres forældre kun viser i forstørret grad, hvad der mindre tydeligt og mindre intensivt foregår i de fleste børns sjæl. Oldtiden har til støtte for denne erken-

¹ *psykoneurotiker*: en, der lider af en neurose, der oftest skyldes fortrængning af tilbøjeligheder i barndommen.

10 delse overleveret os et sagnmateriale, hvis dybe og universelle² virkning på os kun bliver forståelig i kraft af en sådan universel gyldighed af den omtalte forudsætning fra børnepsykologien.

Jeg tænker her på sagnet om kong Oedipus, og Sofokles’ drama af samme navn. Oedipus, søn af kong Laios af Theben og af Jokaste, bliver som spæd sat ud, fordi et orakel har forkyndt for faderen, at den endnu ufødte søn vil blive morder. Drengen reddes og vokser op som kongesøn ved et fremmed hof, indtil han, der er i tvivl om sin herkomst, selv spørger oraklet og af dette får det råd at sky sin fødeby, fordi han ellers må blive sin faders morder og sin moders gemal. På vej bort fra sin formentlige fødeby møder han kong Laios og dræber ham i en hastigt opblusset strid. Derpå kommer han til Theben, hvor vejen spærres af sfinxen, hvis gåde han løser, hvorfor thebanerne vælger ham til konge og han får Jokastes hånd. Han hersker længe i fred og værdighed og avler med sin moder, hvis identitet er ham ukendt, to sønner og to døtre, indtil der udbryder en pest, som giver anledning til, at thebanerne på ny rådspørger oraklet. Her begynder Sofokles’ tragedie. Budbringerne kommer med den besked, at pesten vil høre op, når Laios’ morder er fordrevet fra landet. Men hvor er han?

30

... Hvor er nu
et spor tilbage af den gamle brøde mer? (v. 108 f.)

² *universel*: som gælder for alt og alle og til alle tider.

Stykkets handling består nu ikke i andet end den trinvis intensiverede og kunstfærdigt forhalede afsløring – noget, der kan sammenlignes med arbejdet under en psykoanalyse – af, at Oedipus selv er Laios' morder, men også søn af den myrdede og Jokaste. Rystet over de frygtelige ugerninger, han har øvet uden at vide det, stikker han øjnene ud på sig selv og forlader hjemstavnen. Oraklets ord er gået i opfyldelse.

„Kong Oedipus” er en såkaldt skæbnetragedie; den tragiske virkning skal bero på modsætningen mellem gudernes overmægtige vilje og menneskenes forgæves forsøg på at undgå de farer, der truer dem; den dybt grebne tilskuer skal af sørgespillet lære at føje sig efter gudernes vilje og erkende sin egen afmagt. På logisk måde har moderne digtere forsøgt at opnå en lignende tragisk virkning, idet de indvæver den omtalte modsætning i en selvkomponeret fabel. Men tilskuerne har uden bevægelse set, hvordan uskyldige mennesker trods al stræben blev ofre for en forbandelse eller et orakelord; de senere skæbnetragedier har ingen virkning haft.

Når „Kong Oedipus” er i stand til at ryste det moderne menneske lige så meget som den samtidige græker, kan forklaringen vel kun ligge i, at den græske tragedies virkning ikke beror på modsætningen mellem skæbne og menneskevilje, men må søges i ejendommeligheden³ ved det materiale, med hvilket denne modsætning påvises. Der må findes en stemme i vort indre, der er rede til at anerkende skæbnens tvingende magt i „Oedipus”, medens vi er i stand til at afvise forhold som de i andre skæbnetragedier beskrevne som rent vilkårlige. Og et sådant moment rummes virkelig i historien om

3 ejendommeligheden: det særegne, specielle, særprægede.

kong Oedipus. Hans skæbne griber os fordi den også havde kunnet blive vor egen – fordi oraklet lagde samme forbandelse over os inden vor fødsel som over ham. Det er måske vor fælles skæbne, at vi skal rette den første seksuelle tilbøjelighed mod moderen, det første had og ønske om at bruge vold mod faderen; vore drømme overbeviser os om, at det er sådan. Kong Oedipus, der har dræbt sin fader og ægtet sin moder, Jokaste, er kun vor barndoms ønskeopfyldelse. Men vi er heldigere end han, da det – hvis vi da ikke er blevet psykoneurotikere – er lykkedes os at frigøre vore seksuelle tilbøjeligheder fra vore mødre og at glemme vor skinsyge over for vore fædre. Vi gyser tilbage for det menneske, der er faldet som offer for dette ældgamle barndomsønske – gyser tilbage med hele den masse af fortrængning, som disse ønsker i vort indre sidenhen har været genstand for. Medens digteren i sin analyse klarlægger Oedipus' skyld, tvinger han os til erkendelse af vort eget indre, idet disse impulser endnu er til stede, omend i undertrykt tilstand. Den modsætning, som korets sidste ord indprenter os:

Se så her ... denne mand var Ødipus, ham, der løste sfinxens gåde, ham der var en mægtig mand. Hvem har ikke set hans lykke? Hvem har ikke ønsket den? Å, men hvilke uvejrstorme har han ikke kæmpet med! (v. 1525ff.)

– rammer os selv og vor stolthed, os, der siden barndomsårene er blevet så kloge og mægtige i vor egen indbildning. Ligesom Oedipus lever vi i uvidenhed om de mod moralen stridende ønsker, som naturen har pånødet os, og efter at de er afsløret, vil vi vel alle helst vende blikket bort fra vor barndoms begivenheder.

At sagnet om Oedipus er udsprunget af et ældgammelt drøm-

85 memateriale der som indhold har den omtalte pinlige forstyrrelse af
forholdet til forældrene på grund af seksualitetens første ytringer -
dette findes der i selve teksten til Sofokles' tragedie en henvisning
til, der ikke kan misforstås. Jokaste trøster Oedipus, der endnu ikke
ved besked, men som er blevet bekymret over sin erindring af ora-
90 kelordene, ved at omtale en drøm, som så mange mennesker jo
drømmer, uden at den – mener hun – betyder noget:

*Jeg tror at mange mænd i drømme delte seng med deres egen mor, og
den, som regner det for ingen verdens ting, han klarer livet bedst. (v.
978 ff.)*

95 Drømmen om seksuel omgang med moderen opleves nu som den-
gang af mange mennesker, der beretter om den, med rædsel og un-
dren. Den er, som man vil forstå, nøglen til tragedien og supplemen-
tet til drømmen om faderens død. Oedipusfablen er fantasiens reak-
tion på disse to typiske drømme, og ligesom drømmene af voksne
100 personer må opleves med følelser af modvilje, må sagnet også i sit
indhold optage rædsel og selvafstraffelse. Dets videre udformning
stammer derimod fra en misforstået sekundær bearbejdning af
stoffet i den hensigt at nyttiggøre dette for en teologiserende⁴
hensigt. Forsøget på at forene den guddommelige almagt med den
105 menneskelige ansvarlighed må naturligvis mislykkes med dette
materiale ligesom med ethvert andet.

I samme jord som „Kong Oedipus” har et andet af de store tragi-
ske digterværker, nemlig Shakespeares Hamlet, sin rod.

4 teologiserende: som gør noget til et spørgsmål om det guddommelige.